

РЕШЕНИЕ

№ 211

гр. Пловдив, 20.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Величка П. Белева

Членове: Надежда Н. Дзивкова Рашкова
Виделина Ст. Куршумова
Стойчева

при участието на секретаря Тодорка Г. Мавродиева
като разгледа докладваното от Величка П. Белева Въззивно гражданско дело № 20225300503201 по описа за 2022 година

Производство по чл. 258 и следв. от ГПК.

С Решение № 3370/19.10.2022 г., пост. по гр.д. № 18 477/2021 г. на Районен Съд – Пловдив е отхвърлен първоначалния иск на А. М. Л., ЕГН – ***** за осъждането на К. К. Д. - Г., ЕГН – ***** да му заплати на основание чл. 59 ал. 1 от ЗЗД получената от нея на 13.10.2021 г. сума в размер на **502, 39 лв.**, с която тя неоснователно се е обогатила за сметка на обедняването на ищеца и получената от нея на 02.11.2021 г. сума в размер на **100 лв.**, с която сума тя неоснователно се е обогатила за сметка на обедняването на ищеца, ведно със законната лихва върху тези суми, считано от предявяването на иска и е уважен насрещния иск на К. К. Д. - Г., ЕГН – ***** срещу А. М. Л., ЕГН – *****, като Л. е осъден заплати на Д. сумата **408, 61 лв.** – невърнат остатък от дадени му от Д. в периода 26.08.2021 г. – 22.10.2021 г. парични средства в заем в общ размер 1 011 лева, ведно със законната лихва върху сумата, считано от предявяването на иска до окончателното й изплащане.

Решението се обжалва от ищеца по първоначалния иск А. М. Л. с оплаквания за неправилност. Твърди че облигационни отношения по чл. 240 от ЗЗД между страните за посочения период не са възникнали. Изводът на съда в противна насока е неправилен, тъй като по делото не е установено Л. да е искал, съответно Д. да му е дала парична сума в размер от 1 011 лв. срещу поето от него задължение да я върне. Свидетелите на ответницата – ищца по насрещния иск – на които съдът е основал решението си, не установявали правно релевантни в тази насока факти и обстоятелства. Освен това показанията им неправилно били кредитирани, тъй като свидетелите са нейни близки и служители във фирмата й,

съответно неправилно не били кредитирани показанията на ищцовите свидетели в противна насока. Изводите на съда били формирани в противоречие с логическите правила и житейския опит, като напр. – въззивникът би ли завел дело за връщане на процесните суми от въззиваемата, ако действително преди това ги е получил на заем от нея; по каква причина въззивникът би напуснал работа в дружество, което всяка седмица „услужливо“ му плаща 150 лв.; защо въззиваемата не е поискала връщане на дадените от нея на 27.08.2021 г. и на 02.09.2021 г. заемни средства още на 17.09.2021 г. – когато е превела на въззивника по банков път първата му работна заплата в размер на 105, 17 лева. Съдът също така не съобразил, че размера на твърдения заем - сумата 1 011 лв., е всъщност сбора от работните му заплати за месеците септември и октомври 2021 г. Съдът не съобразил и приложената прокурорска преписка, от която се установявало че именно поради иницирираното от въззивника наказателно преследване спрямо въззиваемата последната била принудена да издаде заповедта за прекратяване на трудовия му договор, да оформи трудовата му книжка и да му връчи тези документи.

По така изложените доводи заявеното искане е за отмяна на решението и постановяване от настоящата инстанция на решение за уважаване на първоначалния иск и за отхвърляне на насрещния иск. Претендират се направените и за двете инстанции деловодни разноски.

От въззиваемата е депозиран отговор по чл. 263 от ГПК за неоснователност на жалбата. Излага доводи, че показанията на ангажираните от нея свидетели са конкретни и непротиворечиви, основани на лични възприятия и като така посредством тях е провела пълно и главно доказване на насрещния си иск, съответно опровергаване на твърденията, на които се основава първоначалния иск. Поддържа, че същите правилно са били кредитирани, съответно правилно показанията на свидетелите на въззивника не са, по изложените от съда мотиви. В подкрепа на възникналото облигационно отношение по чл. 240 от ЗЗД били и дадените от въззивника обяснения, съдържащи се в приложената прокурорска преписка. Поддържа още че риторичните въпроси, които въззивникът си задава не обосновават извод спорът да е решен в грубо противоречие с правилата на формалната логика.

По така изложените доводи, претендира се потвърждаване на решението, присъждане на направените за въззивното производство разноски.

Съдът установи следното:

Производството пред районния съд е образувано по обективно съединени искиове както следва:

Предявени от А. М. Л. против К. К. Д. – Г. осъдителни искиове с правно основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД - за заплащане на сумата от **502, 39 лв.**, представляваща получена на 13.10.2021 г. от Д. сума, без наличие на правно основание за това, с която ответната страна се е обогатила за сметка на ищеца и за заплащане на сумата от **100 лв.**, представляваща получена на 02.11.2021 г. от Д. сума, без наличие на правно основание за това, с която ответната страна се е обогатила за сметка на ищеца, ведно със законна лихва върху посочените суми, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда – 24.11.2021 г., до окончателното заплащане на задължението.

С отговора на исковата молба ответната страна К. К. Д. – Г. е оспорила искивете и е предявила насрещни такива срещу А. М. Л. както следва:

Насрещен осъдителен иск с правно основание чл. 240 ал. 1 от ЗЗД за заплащане на сумата от 408, 61 лв. – незаплатен остатък от предоставени за периода от 26.08.2021 г. до 22.10.2021 г. в заем парични средства в общ размер от 1 011 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на насрещната искова молба – 30.12.2021 г., до

окончателното изплащане на задължението;

При условията на евентуалност, в случай на приета неоснователност на главния и насрещен иск, К. К. Д. – Г. е предявила против А. М. Л. насрещен осъдителен иск с правно основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 1 011 лв., представляваща неоснователно обогатяване на ответника за сметка на ищцата, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на насрещната искова молба – 30.12.2021 г., до окончателното изплащане на задължението, която сума заявява да прихваща със сумата 602, 39 лв. – претендираната от ищеца по предявения от него иск, като двете насрещни вземания да се считат погасени до размер на по малкото от тях.

В исковата молба, депозирана от ищеца А. М. Л., са изложени твърдения, че ищецът е заемал длъжността „***“ при „Лифт ЛТД“ ООД, чийто *** е ответната страна, по силата на трудов договор за стажуване № *** г., прекратен на 02.11.2021 г. Сочи, че докато изпълнявал трудовите си функции бил подложен на непрекъснат тормоз – не му било предоставено работно облекло, възлагали му несвойствена работа, като ответната страна го принуждавала и да превежда получената работна заплата обратно по нейна лична банкова сметка, което сторил по отношение на работната си заплата за м. септември 2021 г. – сумата в размер на 502,39 лв.. Твърди, че на 02.11.2021 г. отишъл, заедно с брат си в офиса на дружеството, където подписал документи за напускане, като заедно с ответната страна отишли до Първа инвестиционна банка, където била преведена работната му заплата за м. октомври 2021 г. в размер от 502, 53 лв., която ответницата отново поискала да ѝ върне - лично на нея. Сочи, че отказал да подпише документ за връщане на парите, излязъл от банката и изтеглил от банкомат сумата от 400 лв., като ответната страна излязла след него, започнала да му крещи и да го заплашва, влезли отново в банката с искане за връщане на парите, но служителката установила, че по сметката на ищеца имало само 100 лв., които той под принуда ѝ превел. Твърди, че след това отишли обратно в офиса на дружеството, където ответната страна изисквала от ищеца да подпише документ за връщане на още пари, но след като той отказал, тя извикала двама мъже, които го заплашвали с побой. Сочи, че след сигнализиране на полицейските органи успял да напусне офиса на дружеството, но получавал непрестанни телефонни обаждания и заплахи от ответницата. Поддържа, че я поканил да му възстанови сумите, но получил обратна покана за връщане на заемни средства от 1 011 лева. Твърди, че никога не е взимал пари в заем от ответната страна, като моли за уважаване на предявените искове.

Ответната страна К. К. Д. – Г., е депозирала в срок отговор на исковата молба. Твърди, че ищецът е имал сключен трудов договор с „Лифт ЛТД“ ООД, но оспорва последният да е бил подложен на натиск, като твърди, че последният не се е справял с възложените му трудови задължения, поради което и договорът е прекратен. Сочи, че тъй като ответникът не разполагал със средства за преживяване ответната страна в края на всяка работна седмица му давала в заем парични средства с уговорката, че ще ѝ ги върне с работната заплата. Твърди, че за периода от 26.08.2021 г. до 22.10.2021 г. превела в заем на ищеца сумата от 1 011 лв., като последният поел задължение да върне сумата от 600 лв. в срок до 13.10.2021 г., а сумата от 411 лв. – в срок до 02.11.2021 г.. Твърди, че средствата в размер от 1 011 лв. не са дарени на ищеца, а напротив последният поел задължение да ги възстанови. Сочи, че освен тази сума му заела и сумата от 70 лв. за закупуване на билети за автобус. Твърди, че на 13.10.2021 г. получила от ответника 502, 39 лв., с която последният ѝ върнал част от предоставените в заем суми, а на 02.11.2021 г. и върнал и още 100 лева. Т.е. релевира възражение за наличие на правно основание за получаване на сумите по първоначалния иск, а именно изпълнение на задължения на ищеца, възникнали на основание договор за заем. Твърди, че останалата част от сумата от 408, 61 лв. не е върната от ищеца, като в този смисъл получавала обещания от неговата майка, че последните ще бъдат възстановени до 05.11.2021 г.. По така изложените съображения се моли за

отхвърляне на предявените искове.

В насрещната искова молба К. К. Д. – Г. твърди, че е предоставила в заем твърдяните парични средства на ответника, както следва: на 27.08.2021 г. сумата от 150 лв., на 02.09.2021 г. сумата от 150 лв., на 17.09.2021 г. сумата от 150 лв. и на 24.09.2021 г. сумата от 150 лв. Ответникът поел задължение за връщане на посочената сума в общ размер от 600 лв. след получаване на заплатата си за м. септември 2021 г. или на 13.10.2021 г., когато ѝ върнал 502, 39 лева. Твърди, че през следващия месец – октомври, предоставила още заемни средства в полза на ответника както следва: на 01.10.2021 г. сумата от 150 лв., на 15.10.2021 г. сумата от 150 лв. и на 22.10.2021 г. сумата от 111 лв., като ответникът се задължил да върне общо получената сума от 411 лв. с получаване на заплатата си за м. октомври 2021 г. или на 02.11.2021 г. – когато той ѝ върнал само 100 лева. Тоест твърди, че за периода от 26.08.2021 г. до 22.10.2021 г. предоставила в заем на ответника сумата от общо 1 011 лв., като в изпълнение на задълженията си за връщане на предоставените в заем средства последният ѝ заплатил на 13.10.2021 г. сумата от 502, 39 лв. и на 02.11.2021 г. сумата от 100 лв., като останалата част от 408, 61 лв. останала непогасена. Претендира връщане на предоставените в заем средства на ответника в непогасения им остатък от 408, 61 лева.

При условие на евентуалност - в случай на отхвърляне на главния насрещен иск, К. К. Д. – Г. е предявила против А. М. Л. насрещен осъдителен иск с правно основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 1 011 лв., представляваща неоснователно обогатяване на ответника за сметка на ищцата, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на насрещната искова молба – 30.12.2021 г., до окончателното изплащане на задължението, която сума заявява да прихваща със сумата 602, 39 лв. – претендираната от ищеца по предявения от него иск, като двете насрещни вземания се считат погасени до размер на по малкото от тях.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е депозиран отговор на насрещната искова молба от страна на ответника А. М. Л., в който се излагат съображения за нейната неоснователност. Оспорва изложените от страна на ищцата по насрещната искова молба твърдения за предоставяни в заем суми. Твърди, че е получавал работната си заплата, след което бил канен да я възстанови на ищцата, което било неразбираемо за него и довело до прекратяване по негова инициатива на трудовото му правоотношение. Оспорва да е получавал твърдяните от ищцата суми в заем, а само 4 или 5 пъти да е получавал от нея по 10 лв. за пътни разходи – билети за градски транспорт.

По първоначалния иск в доказателствена тежест на ищеца е да установи предаването на процесните суми на ответницата, а в доказателствена тежест на последната – да установи основанието за това имуществено разместване и конкретно възведеното от нея такова по чл. 240 ал. 1 от ЗЗД. Същото е в доказателствената тежест на последната и по предявения главен насрещен иск, както и факта на предаването на сумите – договорът за заем е реален.

В тази насока от ангажираните от страните гласни и писмени доказателства се установява следното:

Безспорно установено е че въззивникът е бил в трудово правоотношение с „ Лифт ЛТД „ ООД, ЕИК 201990735 на длъжност „ *** „ за периода 25.08.2021 г. – 01.11.2021 г. - представените трудов договор / л. 6 от първоинстанционното дело / и заповед за неговото прекратяване / л. 43 от същото /, на 8 – часов работен ден и с основно месечно трудово възнаграждение 650 лева.

Справка в ТР установява, че К. Д. – Г. е *** в „ Лифт ЛТД „ ООД от учредяването му през 2012 г. и *** на дружеството, считано от 13.11.2014 г. и понастоящем.

Безспорно установено е, че на 13.10.2021 г. и на 02.11. 2021 г. работодателят е превел по банкова сметка с титуляр Л. суми съответно в размери 504, 39 лв. на основание работна заплата за м. септември 2021 г. и за м. октомври 2021 г., както и че на 13.10.2021 г. сумата

от 502,39 лв. Л. е предал на Г., а на 02.11.2021 г. ѝ е предал и още сумата 100 лв. – общо 602,39 лева.

Свидетелят Ц.В.П. депозира показания, че е *** към „Булгарконтрола „АД и „А. Инженеринг 2017 „ЕООД, като към „Булгарконтрола „АД е и сертифициран изпитвател на асансьори. Във връзка с така изпълняваните от него длъжности познава К. Г. от 2017 г., когато започнали да изпитват и проверяват асансьори в сгради, за поддръжката и обслужването на които асансьори Лифт ЛТД имало сключени договори. В тази връзка бил в ежеседмични контакти с Г. и с асансьорните техници, като дните четвъртък и петък правел технически прегледи на асансьорите, обслужвани от дружеството, след което посещавал офиса му, за да попълва ревизионните актове за всеки от проверените асансьори. С Л. свидетелят се познава от февруари 2021 г., тогава последният бил ученик *** клас в гимназията по битова техника и карал стаж в Лифт ЛТД. През м. август 2021 г. установил, че Г. го е назначила на трудов договор с фирмата, като същата му казала, че освен договорената работна заплата ще му заплаща и пътни разходи до 10 лв. седмично – билетите за градския транспорт. Въпреки предупрежденията на свидетеля, че той не се справя с работата – имал страх от височина, отказвал да влезе в шахтата, дори не познавал инструментите, Г. настоявала че като начинаещ следва да му се даде шанс да научи занаята. Г. също така му споделила, че Л. няма никакви средства, поради което всяка седмица тя в лично качество ще му дава 150 лв. в заем, като уговорката им е че ще ѝ ги връща от работната си заплата. Свидетелят лично възприел предадени на Л. заемни суми както следва: на 27.08.2021 г. – от бащата на Г. К.Д.; на 02.09.2021 г. – от служителя в Лифт ЛТД Н.Н.; на 24.09. – 150 лв. и 10 лв. за билети от Г. в офиса на дружеството; на 15.10.2021 г. – 150 лв. и 10 лв. за билети от Г. и последно на 22.10.2021 г. – от Г. 111 лв., без пари за билети, тъй като тогава тя го уведомила че иска да прекратят договора, а той обещал да подаде молба за напускане и че ще върне парите. На 13.10.2021 г. свидетелят, А. Л., както и лицата К.Ф. и К.Д. пускали след извършен ремонт асансьора в жилищна сграда на ***, по телефона на свидетеля Г. потърсила Л., тъй като телефонът на последния нямал обхват. Свидетелят чувал разговора между двамата, при същия Г. уведомила Л. че работната му заплата е преведена и трябва да отидат в ПИБ, за да ѝ върне той част от дадените в заем пари, Л. отговорил с „Добре, идвам „. Последната среща на свидетеля с А. Л. била на 12.11.2021 г. в офиса, където дошъл да получи документите във връзка с прекратяване на трудовия договор, като Г. поискала той да ѝ подпише разписка че дължи връщане на останалите заеми, по спомени на свидетеля ставало въпрос за сума малко над 400 лева. На срещата присъствали майката и братът на А., майка му казала „подпиши, ти дължиш тези пари“, но брат му казал да не подписва, тъй като така му казал адвокат, А. отказал да подпише. Свидетелят отрича да знае Л. да е бил подлаган от тормоз от страна на Г. и други служители на Лифт ЛТД. Напротив – сервизният техник – наставник на А. в първите месеци от работата му, бил с дългогодишен опит и изключително спокоен, а Г. се отнесла с него човешки, като немалко били случаите, в които тя давала заеми и на други свои служители, когато са били в нужда, впоследствие те ѝ ги връщали на заплата. Обезопасителен колан се ползва само при работа вътре в асансьорната шахта. Затова и Л. не ползвал такъв колан, поради страха му от високо той не е влизал в шахтите, а само отвън подавал инструментите.

Свидетелят Н.Г.Н. депозира показания, че е по професия *** в момента не работи в Лифт ЛТД, но за периода май – октомври 2021 г. работил в дружеството. При назначаването на Л. свидетелят бил негов наставник и до напускането на Л. в края на октомври работили заедно. Свидетелят извършвал монтажните дейности, Л. му помагал и постепенно навлизал в работата. На 02.09. преди да отиде на обект в ***, свидетелят минал през офиса и Г. му дала 150 лв., за да ги даде на Л.. Свидетелят взел парите и ги предал. Знае от Г., че тези пари му се дават на заем, тъй като няма средства и че ще ѝ се върнат на заплата. Документ не бил подписан. Самият свидетел също вземал пари на заем от Г. при нужда – без документ му ги давала, после ѝ ги връщал на заплата. В края на август пари на Л. били дадени и от бащата

на Г. – К.Д.. На предаването им Н. присъствал, но не знае каква е била сумата. Свидетелят присъствал и на дадени на Л. пари в края на м. октомври. Това станало в офиса на дружеството, парите били дадени на Л. лично от Г., сумата била 150 лв. на заем и още 10 лв. за транспорт, като срещу последните той й отчел билети за градски транспорт.

Свидетелят К.И.Д. – баща на Г., депозира показания, че е пенсионер, но помага на дъщеря си във фирмата. В края на август – на 26 или 27 число от месеца, дъщеря му му дала 160 лв. / 150 лв. плюс 10 лв. за транспорт /, за да ги предаде на Л. за изминалата седмица, тъй като последният и дъщеря му имали уговорка че тези пари са за сметка на заплатата. Свидетелят предал парите на обект в ***, където в момента Л. и друг техен колега - Н.Н., работили.

Според показанията на свидетеля Е.Г.П. – майка на А. Л., през м. август 2021 г. синът й започнал работа във фирмата на Г. срещу 650 лв. – това била минималната тогава работна заплата. Свидетелката отишла със сина си, за да види работното му място и се запознала с Г., която й казала, че ако е доволна от работата му след втория месец ще увеличи заплатата му на 800 лева. Свидетелката предупредила Г., че синът й има страх от височина, но тя й казала че няма да го пуска на високо и ще му се даде обезопасителен колан. Още първият месец синът й се оплакал, че „го карат да върши работа, която не е за него“, както и че не са му дали нито каска, нито обезопасителен колан. След първия месец попитала сина си защо не е получил заплата, а той й казал че такава му е преведена по сметката, но Г. го накарала да й я върне. Казал на майка си, че ако това се повтори и следващия месец ще напусне. На 02.11. отишъл да си вземе заплатата придружаван от брат си, тъй като бил много притеснен. След около час А. й се обадил й и ги казал „Мамо, пак е същото, пак иска да ми вземе парите „. Г. също се обадила на свидетелката, крещейки й че синът й е крадец и измамник. Малко по късно й се обадил по големият й син и й казал, че А. е напуснал офиса на Г. с полиция. Впоследствие разбрала, че след банката отишли в офиса на Г., последната отказвала да пусне А. докато не подпише документ, че й дължи пари, някакъв В. го заплашвал с побой, но А. се обадил на тел. 112, дошла полиция и го извела от офиса. Г. отказвала да даде документите за прекратяване на договора, затова подали тжба в прокуратурата. През месец ноември получил документите от Г., свидетелката присъствала на срещата им, на която Г. отново настоявала А. да подпише документ, че й дължи пари. Свидетелката се намесила и й казала, че няма да подпише, тъй като тя не му е давала пари. Свидетелката твърди, че единствените пари, които синът й е донесъл в къщи като дадени му от Г. са 30 лв. за пътни разходи – веднъж 10 лв. и втори път 20 лева, както и че за процесния период семейството им не е имало материални затруднения и не се е нуждало от заеми.

В горния смисъл са и показанията на свидетеля Л. М. Л.. Единствените пари, които брат му носел в къщи били четири пъти по 10 лв. и те били за билети за градски транспорт. За случилото се на 02.11. заявява, че в банковия клон първоначално влезли брат му и Г., малко по късно брат му излязъл, казал на свидетеля, че Г. отново иска да й върне преведената му заплата, помолил го да изтегли парите – за което предварително му бил дал дебитната си карта и ПИН – кода. Свидетелят изтеглил само 400 лв. – максималната възможна сума от банкомата, за останалите 100 лв. впоследствие разбрал, че са дадени от брат му на Г..

Приложена е прокурорска преписка № 13 146/2021 г. на РП - Пловдив, образувана по тжба на Л.. Същата е прекратена с Постановление от 19.01.2022 г. с отказ за образуване на досъдебно производство поради липса на достатъчно данни за престъпление по чл. 319 от НК – задържане на трудовата книжка на А. Л. от К. Д. – Г., нито специалната цел – това да е направено с цел да причини вреда или да набави за себе си и за другото облаги. Прието е, че Д. е искала да върне трудовата книжка на Л., но на организираната за това среща той е отказал да подпише документ, удостоверяващ получаването й. А в хода на извършената по

преписката проверка трудовата книжка е върната от Д. на Л., надлежно оформена и за получаването ѝ той е подписал надлежните документи – на дата 09.12.2021 г. пред водещия проверката полицейски орган в стая № 12 на 04 РУ МВР – Пловдив. Относно релевантните за настоящия спор факти и обстоятелства, в преписката не се съдържат обяснения на страните по спора, в които всяка от тях да признава неизгодни за себе си такива, като не се съдържат писмени доказателства - различни от приетите по делото.

С оглед така установеното и при съвкупна преценка на казаните по горе доказателства, споделят се решаващите мотиви на районния съд за отхвърлянето на първоначалния иск и за уважаването на главния насрещен иск поради това, че сумите 502, 39 лв. и 100 лв. не са дадени, съответно получени без основание, а на база установени по делото сключени в периода 26.08.2021 г. – 22.10.2021 г. няколко договора за заем в общ размер 1 011 лв., от които към датата на приключване на устните състезания е налице невърнат остатък в размер на исковата сума по насрещния иск от 408, 61 лева.

Преценени в съвкупност, показанията на свидетелите П., Н. и Д. установяват предаването на процесните парични суми от въззиваемата на въззивника, както и основанийето за тяхното предаване – в заем. Показанията се основават на лични и непосредствени впечатления, те са логични и последователни, не са нито вътрешно противоречиви, нито е налице противоречие между тях, напротив – те се подкрепят и допълват взаимно. Действително свидетелите са служители – настоящи и бивш, на дружеството, в което въззиваемата е ***и ***, като свидетелят Д. е и баща на последната. Но тези отношения сами по себе си не са основание за некрeditиране на показанията. В тези случаи, съгласно разпоредбата на чл. 172 от ГПК показанията се преценят с оглед всички други данни по делото, като се има предвид възможна тяхна заинтересованост. По делото липсват доказателства в насока, компрометираща показанията на казаните свидетели. Същите не се опровергават, нито разколебават от показанията, дадени от свидетелите на въззивника - за които несъмнено е налице хипотеза на чл. 172 от ГПК. Приложената прокурорска преписка не съдържа нито твърдения на страните за неизгодни за тях факти и обстоятелства във връзка с настоящия облигационен спор, нито писмени доказателства относно релевантните за този спор факти и обстоятелства - освен влошените отношения между страните във връзка с процесните парични суми, отразили се и на отношенията им, свързани с прекратяването на трудовия договор и оформянето и предаването на съответните за това документи.

С оглед изложеното настоящия съд намира за неоснователни възведените от въззивника оплаквания че свидетелите не установявали възведеното от въззиваемата основание за предоставените му парични суми – облигация по чл. 240 от ЗЗД, както е че тези показания неправилно – в нарушение на чл. 172 от ГПК са кредитирани.

Поставените от въззивника въпроси не обосновават извод за противоречие между изводите на съда и логическите правила и опита. Предявяването на първоначалния иск и отхвърлянето му като неоснователен не обосновава хипотеза за такова противоречие. Да се приеме противното би означавало всяко съдебно решение за отхвърляне на предявен иск да е в противоречие с тези правила. Подобно противоречие не е налице и във връзка с останалите поставени по така възведеното оплакване въпроси – защо за дадените до 17.09.2021 г. заемни средства в размер на 300 лева не е уговорено частично връщане на същата дата – когато му е преведена първата му работна заплата в размер на 105, 17 лева / за периода 25.08. – 31.8. / и защо въззивникът е напуснал работа, при която „услужливо „ му се предоставят ежеседмично 150 лева. По делото е изяснено, че средствата не са подарявани на въззивника, а са давани назаем, за сметка на работната заплата, като авансовото им предоставяне е било поради материални негови затруднения. Поддържаното, че съдът не съобразил, че размера на твърдения заем - сумата 1 011 лв., е всъщност сбора от работните му заплати за месеците септември и октомври 2021 г., също не обосновава извод за

неправилност поради противоречие с логическите правила и опита. Напротив - логично е предоставените в заем средства да са съобразени с възможността на заемателя за тяхното връщане, тоест същите да не надхвърлят трудовите възнаграждения, които последният предстои да получи и които са известни на заемотателя.

Предвид изложеното настоящата инстанция намира, че обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

На ответницата по жалбата следва да се заплатят направените и претендирани от нея разноси за въззивното производство – възнаграждение за един адвокат в размер на 300 лева.

Предвид изложеното съдът

РЕШИ:

Потвърждава Решение № 3370/19.10.2022 г., постановено по гр.д. № 18 477/2021 г. на Районен Съд – Пловдив.

Осъжда А. М. Л., ЕГН – ***** да заплати на К. К. Д. - Г., ЕГН – ***** деловодни разноси за въззивното производство в размер на 300 / триста / лева – възнаграждение за един адвокат.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____